

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: Y. S., proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. března 2010, č. j. CPR-349-1/ČJ-2010-9CPR-C215,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 8. prosince 2009 zamítla Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu, žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť nepředložil náležitosti stanovené zákonem [§ 87d odst. 1 písm. a) a § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů]. Jako účel pobytu vyplnil žalobce v žádosti „*rodinný příslušník občana EU*“, nijak však nedoložil, že takovým rodinným příslušníkem je.

Žalobcovo odvolání zamítla Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, svým rozhodnutím ze dne 3. března 2010 a původní rozhodnutí potvrdila. Žalobce nedoplnil přes výzvu svou žádost v určené lhůtě deseti dnů; v poslední den lhůty požádal o prodloužení této lhůty o patnáct dnů, žádost však byla dne 30. července 2009 zamítnuta, neboť ji žalobce nijak nezduvodnil. Proti usnesení o zamítnutí žádosti podal žalobce blanketní odvolání a usnesení bylo zrušeno kvůli procesnímu pochybení (ve výroku chybělo označení účastníka řízení). Žalobce ani později nedoložil potřebné doklady. Dne 2. října 2009 mu byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim; poté správní orgán prvního stupně zamítl žalobcovu žádost o povolení k pobytu, podle odvolacího orgánu po právu, protože zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty a následné zrušení tohoto usnesení nemají vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že v důsledku nezákonného rozhodnutí správního orgánu (usnesení ze dne 30. července 2009) mu bylo znemožněno odstranit vady ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Tuto nezákonnost nelze zhojit poukazem na to, že samotná výzva vykazovala pouze formální nedostatky (neúplné označení účastníka řízení). Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném dne 18. dubna 2014, jehož se zúčastnil pouze žalobcův zástupce, zopakoval žalobce své žalobní námitky a setrval na svém návrhu.

Žaloba není důvodná.

Jediným žalobním bodem je tvrzení, podle nějž žalobce nemohl v důsledku pochybení správního orgánu odstranit vady své žádosti, a byl tak zkrácen na svých právech.

Soud připouští, že správní orgán nepostupoval v řízení správně. Žalobce byl vyzván usnesením ze dne 9. července 2009 (které si převzal 13. července 2009), aby ve lhůtě deseti dnů odstranil nedostatky své žádosti způsobem zde popsaným. (Usnesením z téhož dne bylo současně přerušeno řízení na dobu deseti dnů.) Poslední den lhůty, tj. 23. července 2009, požádal žalobce o prodloužení lhůty k doložení potřebných dokladů o patnáct dnů (bez uvedení důvodu). Usnesením ze dne 30. července 2009 (doručeným žalobci dne 3. srpna 2009) byla žádost o prodloužení lhůty zamítnuta. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, jemuž odvolací orgán vyhověl, napadené usnesení zrušil svým rozhodnutím ze dne 15. prosince 2009 a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. (Důvodem zrušení bylo to, že ve výroku usnesení chybělo označení účastníka řízení; účastník byl označen pouze v záhlaví usnesení.)

V mezidobí byla žalobci dne 6. října 2009 doručena písemnost ze dne 2. října 2009 – *Vyrozumění o možnosti seznámení s podklady* ve lhůtě pěti pracovních dnů od doručení písemnosti; zde správní orgán žalobci sdělil, že v řízení byly shromážděny potřebné podklady, že se s nimi žalobce může seznámit, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady ani nijak nedoplnil svou původní žádost; správní orgán pak dne 8. prosince 2009 – tedy týden před vydáním rozhodnutí o odvolání proti usnesení, kterým byla zamítnuta žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad podání – zamítl jeho žádost o povolení k pobytu.

Správní orgán měl v řízení o věci samé vyčkat, jak dopadne řízení o odvolání proti usnesení, kterým byla zamítnuta žalobcovu žádost o prodloužení lhůty. Jestliže bylo toto usnesení zrušeno, měl o žádosti o prodloužení lhůty znovu rozhodnout, a pak teprve pokračovat v řízení o věci samé. Soud má však za to, že toto pochybení nemělo vliv na

zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobce věděl nejpozději od 6. října 2009, že správní orgán považuje podklady za úplné, a mohl se buď ve stanovené lhůtě pěti pracovních dnů dostavit a vznést návrhy na doplnění podkladů (tedy zejména na doplnění své žádosti, kterou dne 4. května 2009 podal neúplnou), nebo tak mohl učinit během následujících dvou měsíců, po jejichž uplynutí teprve správní orgán rozhodl. Nic z toho žalobce neudělal; v odvolání i následně žalobě se omezil na tvrzení, že byl zkrácen na právech postupem správního orgánu, ovšem nijak neosvětlil to, proč po celou dobu řízení nedoplnil svou původní žádost, i když mu v tom nic nebránilo. Příznačné pro žalobcovu jednání je i to, že stejně jako neodůvodnil svou (procesní) žádost o prodloužení lhůty k doplnění žádosti ve věci samé, neodůvodnil ani odvolání proti usnesení, jímž byla tato (procesní) žádost zamítnuta, a to ani po výzvě správního orgánu. Soud připomíná, že tu nejde o správní trestání, kde nelze očekávat součinnost účastníka, ale o řízení o žádosti, v němž by mělo být především v zájmu samotného žadatele, aby sám správnímu orgánu dodal potřebné náležitosti.

Žalobcův zástupce se při jednání zmínil o tom, že určité vyčkávání a snaha, aby řízení ve věci samé běželo co nejdéle, mohly být součástí žalobcovy procesní strategie; úkolem soudu však je poskytovat ochranu právům, nikoli podporovat to, aby účastníci (a jejich zástupci), místo aby v řízení postupovali se vši vážností a poskytovali správnímu orgánu součinnost, využívali správního řízení k jiným svým procesním záměrům.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 18. dubna 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková